

MIKLYA ZSOLT

in memoriam mora

POST-HUMUS VERSEK MÓRA FERENCTŐL

[nem is a vers]

*ebből se lesz már vers
csak hazaszaladtam kicsit
haza a tegnapok utcájába
megtaláltam a görbe kis utcát
amelynek füves árokpartján
első meséim mondogattam
egyinges parasztfúcska
vert falú házak mesetudatlan
zselléraszonyainak
ebből se lesz már
az asztalosműhelyt is megtaláltam
ahonnan deszkakoporsók oldalára
való aranybetűket loptam
ünnepelő ruhámat ékesíteni
és a hajnalra is ráismertem
lélekjárásos zimankós téli hajnalra
melyen szülöm katlanából orzott
parázssal összeégettem a tenyeremet
hogy minisztrálni ne kelljen mennem
mert borzadtam öregtemplomunktól
ebből se lesz
az élesztőszagú boltokban is jártam
liszteszákok voltak az ajtóban és
fekete ostornyelek nemzetiszín pántlikákkal
és rejtelmes stelázsik mélyéről szedte elő
a micisapkás ember a halcukrot
az első padban is ültem
a pad alatt olvastam a szép meluzinát*

*és lobot vetett az arcom mikor
a gimnázium nagy táblájára
először írtam föl ezt a szót amor
és arra gondoltam hogy ebben
benne vannak az én nevem betűi
ebből se pedig
megint jártam az apró ablakok alatt
melyeken belesvén ha egy fehér ruha
megvillant a lámpafényben forró lett fejem
és megint aludtam holdas estén
az ecetfás temetőben a bádoggal jézus lábánál
és megint gyűlöltem az életet
a kemencepadkás édeskáposzta-szagú
beragasztott ablakú szobánkban
a szalmavackon tarka dunna alatt
összemelegedve a fekete macskával
és megint mezítláb kergetett ki az ördög
meghalni a hóba
mely nagy fehér asszonyként
feküdt meg az alvó udvart
ebből
no nem baj
ebből se lesz már vers
pedig az első vers de szép volt
istenem de szép nem is a vers
hanem az hogy aláírtam
m. f. költő*

[hol van az energia]

*j. r. mayer
így hívták azt a heilbronni születésű hajóorvost aki
vagy nyolcvan évvel ezelőtt batáviában észrevette
hogy ott az érmetszészkor elfolyó vénás vér
sokkal elevenebb piros színű
mint például heilbronnbán
ebből a megfigyelésből született meg
a hő és a munka ekvivalenciájának elmélete
és a fiadzotta az energia megmaradásának törvényét*

*j. r. mayer
mejer igazított ki a professzor
igenis májer mondtam én
és nem is mondhattam másképp
hiszen a májerné urát is így hívták
a gömbölyű kis trafikosnéét
akinek az ablaka alatt
sírtunk és náthásodtunk meg
mindnyájan abban az időben
az osztályvizsgán is ebből feleltem
és ott is májert mondtam
a nyitott ablakon át kiláttam májernéra
ott állt a boltjában
jázminvirág volt a blúzában
és makay főhadnagy úr
olyan közről szagolgatta azt
hogy egész sárga lett az orra hegye
pedig különben szép piros volt
mint az érett tajték
és rajtam veszett a név a szégyen
és kisebb diákok előtt aztán
nem is volt más nevem
csak a májer
ártatlanul szenvedtem persze
mert julius robertet csakugyan mayernak hívták
és a sajtóhiba csinált belőle meyert
de hát ebben ő is ártatlan
és én különben se vagyok haragtartó ember
a haraghoz energia kell
és hol van már a fizikaprofesszor úr
és hol van májerné
és különösen hol van az energia
mibe költözött át
hová lobogott el olyan nyomtalan
a szív az elme a szerelem a gyűlölet
a tudásvágy energiája
és ki tudná megmondani
talán julius robert mayer
hová lett az az energia
amivel én ezt a*

(mit is? no)
írom

[nem ilyen szobrot]

*Én nem ilyen szobrot
jó Isten a megmondhatója
én még szobrot se akartam
nem akartam mást mint otthon
lenni kissé köztetek szétoztani
magam minden hajlékba jusson
akár a boldog herceg de mit is
beszélek hisz megformáztak már
engem amikor a boldog magyar
göröngyöt kerestem valóságos
mintázó agyag kínált meg vele
a szobrász miközben nem győzte
szaglászni markolászni nem is
állhattam ellen sokáig a boldog
agyag legyőzött hivatalomban
mintázott a mester haza majd csak
a készet ülésről ülésre váltott
modellel előbb én azután János
majd József és András a három
hivataloszolga így lett szobor belőlünk
kollektív négyünk közül egy s amikor
végre kész lett titokban hazavitték
becsempészték a dolgozószobámba
ahol a gipszbeöntést majd szépen
megbeszéljük azért e titkolózás hogy
az ifjú Ferencet a szobor ne kísértse
de alulértékeltük az ifjat jobb szimata
volt mint a szobrász kollegának a
boldog sárga agyagot már szagáról
felfedezte társakat hívott rögtön öten
álltak neki a kollektív szobornak öt
kicsi szuszogó gyurkálta markolászta
épített országot magának a dolgozó-
szobában*

*Én nem ilyen szobrot
nem ilyen szobát akartam
csak minden szobába szerettem
volna legalább egy boldog göröngyöt
ha nem is szőnyegre kenni de letenni
legalább az asztalra a műhely (dolgozó-
szoba) asztalára mementónak boldog
emlékeztetőnek*

